

Cinquena, sortida per una placa una mica fineta (V+) i després IV+, reunió en un arbre en un còmode replà herbós.

Sisena, penultima (de fet la última), còmoda, res a relatar, jo diria V^a, maca, i cim que guapo !! , vent fort. La Nuria s'ha muntat una reunió amb quatre "amics", impecable, arribo jo i admiro l'obra, arriba el Manel i diu: que currat !! però no sé perquè ho has fet si tenies una reunió nova i lluent a tres metres !!, va faltar molt poc perquè no l'hi fessim fer el vol de l'home ocell en versió aèria i de baixada, és que no l'aguanto aquest tio.

Setena, caminem la cresta fins l'Aguda més alta i trobem caminaires que ens miren amb molta raresa, suposo que sorpresos de veure escaladors en un lloc que creuen que no s'escala, o serà el desig d'elles cap a la meva persona?.

Baixem fins el coll, resseguim el corriol i després la pista fins la carretera 800 mts. Abans d'arribar al cotxe, intento fer autoestop pensant que faltava més , però es veu que no em trobaven prou atractiu i no paren, ells s'ho perden, i a peu !, vam arribar de seguida, son les 7,00 de la tarda.

Quan hem deixat el cotxe aquest matí en Manel ha dit que arribaríem al cotxe a una hora concreta que no em dona la gana de dir quina era.

Resum, una via magnífica de muntanya, el mèrit es saber interpretar el traçat i equipar la via, cosa gens fàcil, com sabeu qüestió determinant per no haver de patir, tinc la sensació d'haver anat al Pirineu pel tipus de roca i d'escalada però estem a Les Agudes, jo la vull tornar a fer.

Rebeu una abraçada forta, colegues.

Pep

Miranda de la Portella. Via CADE (18/8/07)

Un relat més de les vies d'escalada recentment realitzades: Via CADE, a la Miranda de la Portella (a la dreta del dauet d'agulles) a la regió d'agulles, i que vam fer el passat 18/8/07 la Núria, el Pep Cardona i el que escriu, en Manel.

Es tracta d'una via clàssica reequipada de baixa dificultat: IV+, A2e. Total 4 llargs amb una mica de tot: 1ª tirada A2e

2ª tirada III+

3ª tirada V+ ó IV+/Ae

4ª tirada A0/III

Algú és capaç d'imaginar quin d'aquests és el llarg més exigent? Dons el segon !!. Ja em veus a mi, suant de valent per treure'm un "tercer". Les vaig passar més putes que per fer un 7^a a vista!. Però anem a pams, i passem a descriure una mica la via.

Per arribar a peu de via pugem per la portella d'agulles, i tot seguit, anem a la dreta, flanquejant la portella superior fins arribar al coll que la separa del dauet. Per allà girem a la dreta i baixem per una canal a la vessant oest fins arribar a mitja alçada, on veurem els parabolts i espits de l'artificial a una repisa que fa de peu de via.

El 1er llarg, no té gaire secret, puja la Núria primer amb artificial equipat amb parabolts per seguir amb lliure fàcil fins reunió, tot recte fins un bon peu de via. El segon llarg que em toca obrir a mi i que m'esperava un passeig, em veig al davant d'una gran llastra que forma una fissura/xemeneia separada de la paret un mig metre sense límit en altura i profunditat. Em pregunto per on cony va la via: per l'esperó de la llastra molt vertical, una mica per dins en xemeneia o del tot per dins en plan espeleo? Tot un dilema que l'absència d'assegurances encara ho fa més difícil. Jo vaig triar d'anar per l'esperó però un xic per dins aprofitant la xemeneia. El problema és que es puja molt vertical i es guanya alçada amb una roca mediocre que no et permet gaires errors ni retirades fàcils per no estar mai segur de si és el bon traçat (adrenalina a tope!). També és veritat que és difícil caure a plom perquè a males ens podem quedar encastats dins la fissura. El cas és que si optem per aquest camí a penes trobarem possibilitat d'auto assegurar-nos (1 friend mal posat), i arribats als 20-25 metres, on per fi trobem algun forat per posar algun friend, cal travessar cap dins de la fissura en flanqueig a la dreta fins trobar la reunió (que no es veu) al cap d'uns 10 mts. Particularment, no crec que es tracti d'un III, i si no que ho preguntin al Pep que va acabar fregat de tot arreu en progressar per la xemeneia. Més aviat estarem parlant d'un IV com a mínim. "Chapeau" pels que ho van obrir a "pelo" al 1957. El tercer llarg , amb roca ja excel·lent, és molt

segueix